

TALLER SETMANA SANTA

ACO 2019

COM VIURE LA FE AMB LES FILLS/ES?

La família és la terra on plantar les llavors dels valors que mitjançant la criança, la cura, l'atenció, la protecció i l'educació, volem transmetre als nostres fills. És la terra on arrelen aquests valors. La fe però és un do de Déu. L'únic que **nosaltres podem fer com a mares i pares, és viure i expressar la nostra fe**. Aquest és el millor **testimoni: la nostra vida**. I alhora *viure i expressar també els nostres interrogants*, parlar amb els fills des del "no ho sé tot" els permetrà buscar també les seves respostes, que poden ser diferents a les nostres. I també admetre el dubte, la incertesa, els interrogants, com a part de la vida.

VEURE

DE L'ITINERARI PERSONAL A L'ITINERARI FAMILIAR:

- Hem viscut la fe en un **context familiar, social i històric determinat**. Hem fet un camí que ha estat personal, íntim, de relació amb Déu, d'espiritualitat, de transcendència; i també compartit, en parella, comunitats parroquials, moviments, etc. **Partim d'aquesta experiència vital**. A les famílies es vivia la fe, es celebraven les festes, es participava de les eucaristies a les parròquies. Vam ser batejats, vam fer la comunió, ens vam confirmar. Les nostres parròquies s'havien creat en un context històric, social i eclesial concret. I la nostra fe es va anar configurant en aquesta manera de viure-la. La JOC va ser clau en el nostre creixement com a persones i com a seguidors de Crist. El gran aprenentatge que vam fer a la JOC va ser: **la fe amb la vida i la vida amb la fe**.
- Quan tenim fills tenim molt present que els hi cal una cura, una atenció, a nivell físic, psíquic- afectiu, emocional, intel·lectual... però i **què passa amb la dimensió espiritual?** Com amb l'educació i la transmissió de valors, els estils de criança, la manera com volem fer de mares i pares, és diferent en funció de la **mirada cap a l'infant i la relació que hi establim**. Per tant, des d'aquesta mirada nostra, i aquesta manera d'entendre l'educació; no volem donar totes les respostes, sinó **acompanyar-los**, generar experiències enriquidores i que se sentin part activa d'allò que vivim conjuntament. A nivell més personal els acompanyem a prendre consciència de les seves necessitats, a connectar amb les seves inquietuds, a adonar-se del què passa, del què els passa i a agrair el que viuen. Si ells s'estimen prou, se senten segurs, confiats, protegits, respectats i estimats... podran estimar també, anar d'ells als altres, desenvolupar l'empatia i la solidaritat.

- Pel que fa als espais on celebrem la fe, inicialment no fem res gaire diferent al que fèiem abans que ells hi fossin: participem de les celebracions i de les comunitats amb ells i elles, però a mesura que **van creixent comencen a fer preguntes i això ens “obliga” a parar-nos i fer-nos de nou preguntes. Preguntar-nos pels “perquè?”, i el més important, preguntar-nos pels “per a què?”**. Sovint ells i elles **fan d’altaveus** de les nostres contradiccions internes, especialment en aquells espais que sentim cada vegada més lluny. I a mesura que creixen i intentem compartir amb ells els espais tradicionals per viure i expressar la fe (especialment a les comunitats parroquials en les celebracions dels temps litúrgics i sacramentals) ens adonem com a pares de la **invisibilitat absoluta de les criatures**, que només semblen formar-ne part quan criden l’atenció prou com per incomodar a la resta d’adults.

- El ritme accelerat i l’equilibri de necessitats que se sumen amb cada fill fa que cada cop més **ens sentim “a la frontera” de la participació** en les nostres parròquies i que acabem prioritzant aquells espais en que ens sentim més acompanyats i on els nostres fills poden ser part activa de la comunitat (moviments i grups de laics).

- A això cal afegir aquest **nou context històric, social i eclesial**:
 - Per una banda **la religió catòlica passa a ocupar un lloc residual als barris obrers**, les nostres parròquies estan cada cop més envellides i les famílies més joves no acabem de connectar amb les formes més tradicionals d’expressió de la fe. Sentim que el Concili queda molt lluny, i els religiosos que ens han acompanyat en la nostra joventut (capellans obrers i germanetes) ens van deixant i ens sentim orfes i poc capaços d’assumir la responsabilitat de prendre les regnes.
 - Malgrat aquesta realitat parroquial, seguim sentint que **necessitem mantenir certs espais per viure, celebrar i re- connectar-nos amb aquesta fe que ens configura**. Amb Jesucrist com a model a seguir, amb l’evangeli com a eina de vida, amb l’espiritualitat que ens fa sentir a Déu dins nostre, dins dels altres, en el món, i que ens fa sentir també més a prop el Regne.
 - Tanmateix, ens trobem amb un **entorn proper ben divers**, pel que fa a les creences, ideologies i maneres d’entendre la vida. Compartim el nostre dia a dia amb persones que estimem i que són ben diferents en aquest sentit a nosaltres (persones que es declaren atees, agnóstiques, persones d’altres religions). Els nostres fills també comparteixen la seva vida amb persones ben diferents. I això ens ha permès entendre les diferències, acceptar els valors i les creences dels altres, posar-les en valor, acollir-nos, estimar-nos i agrair aquesta diversitat que ens enriqueix, ampliant el cor i la mirada.

JUTJAR

Quan ens preguntem “com podem acompanyar els fills i filles en aquest descobriment de Jesús”, el primer amb el que ens cal connectar és “per a què?”. I per tant això ens porta a **la nostra veritat sobre el que ha representat per a nosaltres sentir-nos part d'aquesta història de salvació**. l'Evangelí del tresor amagat ha estat clau en aquest adonar-nos del que ha representat la fe en la nostra vida, aquest projecte de felicitat que és una història d'amor i llibertat, que comença en nosaltres i que s'expandeix cap als altres i tot el que ens envolta. “Estimar el proper com a tu mateixa, com a tu mateix”. Aquesta història d'amor que ens porta a prendre partit, a comprar aquell camp, a dir que Sí.

Mateu 13 44-46

Paràbola del tresor amagat

44 »Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp: l'home que el troba el torna a amagar i, ple de joia, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp. *

45 »També passa amb el Regne del cel com amb un mercader que busca perles fines: 46 quan en troba una de gran valor, va a vendre tot el que té i la compra. *

Arribem a la conclusió, que sí, que per a nosaltres, Jesús i el seu missatge, la pregària, la fe compartida i celebrada, i optar per una vida fidel a l'evangelí, ha valgut la pena, i sí, volem continuar sent cristians i cristianes, i que els nostres fills i filles puguin descobrir aquest “pessigolleig” que dóna sentit a la nostra vida, aquesta alegria de la VIDA en majúscules. Volem ser-ne testimoni però... ens trobem amb unes parròquies en decadència, on els nostres fills no entenen què celebrem, perquè incomoden la gent si parlen o tenen ganes de jugar, on nosaltres mateixos ens sentim lluny del que diem que volem viure i celebrar... I de nou, els interrogants i els dubtes... com acompanyar aquest creixement en la fe, aquest coneixement de Jesús, *d'una altra manera*. **Es pot fer d'una altra manera? Què passa si ho fem? Com ho fem mirant d'integrar, de reconèixer i agrair el què ens ha estat donat, alhora que somniem i projectem el què volem? Com fer-ho des de la humilitat i com compartir-ho i estar disposats i disposades sempre a eixamplar la tenda, a convidar, a comunicar, a acollir?**

Mateu 9 14-16

Discussió sobre el dejuni

([Mc 2.18-22](#); [Lc 5.33-39](#))

14 Els deixebles de Joan * van anar a trobar Jesús i li preguntaren:

—Per què nosaltres i els fariseus fem molts dejunis, * i els teus deixebles no dejunen?

15 Jesús els contestà:

—¿Poden estar tristos els convidats a noces * mentre l'espòs és amb ells? * Ja vindrà el temps que l'espòs els serà pres, * i llavors sí que dejunaran.

16 »Ningú no posa en un vestit vell un pedaç de roba sense tractar: * el pedaç estiraria la roba del vestit i es faria un esquinç més gros. 17 Tampoc no posen vi nou en bots vells: els bots es reventarien, * el vi s'escamparia i els bots es farien malbé. El vi nou s'ha de posar en bots nous, i així es conserven bots i vi. *

I un cop aquí, en aquest punt, ens voldríem posar en marxa. I... sorgeix la por, la incertesa, el dubte, els impediments. **Les dificultats internes i les amenaces externes poden aturar-nos.** Cal veure quines són aquestes dificultats internes, el nostre discurs, les nostres creences sobre el què podem i no podem fer, cal reconèixer les limitacions personals, i alhora també posar èmfasi en els nostres punts forts. També cal veure quines són les amenaces, els impediments externs amb els que ens podem trobar. Cal ser molt humils a l'hora de manifestar les raons i necessitats que ens empenyen a començar a fer les coses de forma diferent al que hi ha establert, cal reconèixer i agrair el que hem rebut i també les oportunitats que la realitat actual ens ofereix per ser testimonis en la vida, prendre les regnes, aquí i ara.

Mateu 25 14-30

Paràbola dels talents

([Lc 19.11-27](#))

14 »De manera semblant, un home que havia de fer un llarg viatge va cridar els seus servents i els va confiar els seus béns. 15 A un li donà cinc talents; a l'altre, dos, i a l'altre, un * —a cada un segons la seva capacitat—, i després se'n va anar. *

»Immediatament, 16 el qui havia rebut cinc talents els va fer treballar i va guanyar-ne cinc més. 17 Igualment, el qui n'havia rebut dos en va guanyar dos més. 18 Però el qui n'havia rebut un se'n va anar a fer un clot a terra i va amagar-hi els diners del seu senyor.

19 »Al cap de molt de temps arriba el senyor d'aquells servents i es posa a passar comptes amb ells. 20 Es presentà el qui havia rebut cinc talents i en dugué cinc més, tot dient:

»—Senyor, * em vas confiar cinc talents; mira: n'he guanyat cinc més.

21 »L'amo li va dir:

»—Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. * Entra al goig del teu senyor.

22 »Es presentà també el qui havia rebut dos talents i digué:

»—Senyor, em vas confiar dos talents; mira: n'he guanyat dos més.

23 »L'amo li va dir:

»—Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu senyor.

24 »Es presentà encara el qui havia rebut un talent i digué:

»—Senyor, sabia que ets un home dur, que segues on no has sembrat i reculls on no has escampat. ²⁵ Vaig tenir por i vaig amagar a terra el teu talent. Aquí tens el que és teu. *

²⁶ »Però el senyor li va respondre:

»—Servent dolent i gandul! Sabies que sego on no he sembrat i recullo on no he escampat. ²⁷ Per això calia que possessis els meus diners al banc, i ara que he tornat hauria recobrat el que és meu amb els interessos. * ²⁸ Preneu-li el talent i doneu-lo al qui en té deu. ²⁹ Perquè a tot aquell qui té, li donaran encara més, i en tindrà a vessar; però al qui no té, li prendran fins allò que li queda. * ³⁰ I a aquest servent inútil llanceu-lo fora, a la tenebra; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents. *

ACTUAR

CATEQUESI FAMILIAR: JUNTS DESCOBRIM JESÚS.

L'any 2017, en Pau, el nostre fill gran, va fer la primera comunió. Dos anys abans vam començar una recerca. Degut a la nostra manera d'entendre l'educació dels fills, als valors que volem transmetre, als espai de fe que ja compartíem amb ells, volíem viure i compartir aquest camí de descoberta de Jesús, i no volíem dipositar en d'altres en exclusivitat aquesta tasca, volíem co-responsabilitzar-nos, compartir-ho i fer-ho amb unes altres eines. Vam començar a fer veus i en uns mesos ja érem un grup de 4 famílies i sis nens amb ganes de començar aquest camí. Vam contactar amb en Jordi, escolapi i vam demanar poder iniciar un procés de catequesi familiar a la parròquia de Sta. Bernardeta, ja que donades les condicions (és una parròquia on no hi ha cap grup de catequesi convencional) era un espai adient, sempre amb les portes obertes, i oferint un procés de catequesi diferent, que implicava a tota la família. Vam seure a parlar d'allò que ens semblava més important aprendre, del temps, del com... Finalment el procés va durar un any, ens trobem un cop al mes, un matí sencer i un parell o tres de vegades aprofitem per dinar o sopar junts, sortir a fora. Ens centrem en la importància de conèixer Jesús, qui era i què feia, què deia, on vivia, qui l'acompanyava, com pregava i per a què... definim el contingut i com ho volem treballar. D'una sessió a l'altra cada família té via lliure per treballar-ho, recollir-ho d'una forma original i compartir-ho. A les sessions compartíem allò que havíem descobert de Jesús, i sempre hi havia espai per pregar de formes diverses i per jugar. Les darreres sessions preparem plegats la celebració de l'eucaristia implicant sempre els nens, que n'eren els protagonistes principals. Ara començarem una segona tanda amb les germanes d'alguns i altres famílies que han volgut sumar-s'hi a la iniciativa. Sabem que per algunes persones de l'arxiprestat s'ha viscut malament que féssim al marge de les parròquies, que prenguéssim la iniciativa, i fins i tot als que ens han acompanyat se'ls ha qüestionat que ho fessin. Però estem convençuts que l'experiència va valdre la pena, que aquest espai compartit amb els fills ha estat privilegiat per poder comunicar com és que a casa som creients i què sustenta les nostres opcions. I la mostra més bonica va ser la homilia que ells mateixos van fer el dia de la seva comunió; Déu parlava a través d'ells i ens recordava com és de necessari que els infants s'apropin a Jesús, tal com ho fan, de forma senzilla, fresca, espontània i alegre. Si els deixem expressar-ho i viure-ho podrem desaprendre tot allò que ens estreny i ens impedeix mirar-nos la vida amb ulls d'infant.

DIES DE PREGÀRIA FAMILIAR: JUNTS PREGUEM I COMPARTIM EN COMUNITAT.

Des de fa tres anys, amb la comunitat de laics de les germanetes de l'Assumpció, un grup de famílies, amics, molts de nosaltres militants de l'ACO, que estimem les germanetes i havíem fet camps de treball i trobades de pregària a l'estiu amb elles fa un temps; vam decidir seguir fent trobades de pregària a l'estiu, malgrat no poder comptar amb cap germaneta que ens acompanyés per la seva realitat actual. En teníem ganes, necessitat d'aturada i de trobada, i volíem fer-ho en família; així doncs ens vam plantejar el repte d'auto-gestionar uns dies de pregària. I mica en mica hem anat engrescant altres famílies que volen també tenir un temps de pregària i convivència. Aquest any serem unes 7- 8 famílies (13 adults i 13 nens i nenes, aproximadament)- Ens dividim en petites comissions per preparar el contingut, la dinamització dels infants i la logística. Cada dia tenim dos moments de pregària comunitària en que participen les criatures, tenim un espai de temps personal, de trobada amb Déu, d'aturada. I alhora compartim, juguem, gaudim d'un temps de vacances diferent. Per a nosaltres és un espai clau en que cuidem d'aquesta relació amb Déu, que en el dia a dia sovint és difícil, i alhora ho compartim amb els nostres fills i filles. És un espai preciós, un tresor que esperem i preparem amb entusiasme durant tot l'any.

Articles:

https://multimedia.opusdei.org/pdf/ca/transmetre_la_fe_2.pdf

<http://acocat.org/noticia/el-cam-dintentar-educar-als-fills-i-filles-en-el-do-de-la-fe>

<http://articleseducatius.blogspot.com/2017/02/transmetre-la-fe.html>